

Arrest

nr. 315 989 van 5 november 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Rue Patenier 52
5000 NAMUR

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 oktober 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2024 om 12u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. RICHIR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 augustus 2024 dient de verzoeker, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Nadat was gebleken dat de verzoeker op 26 juli 2024 reeds een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Polen, richten de Belgische autoriteiten op 29 augustus 2024 een terugnameverzoek aan de Poolse autoriteiten, die op 6 september 2024, in toepassing van artikel 18, lid 1, onder b), van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en

instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening), instemmen met dit verzoek tot terugname.

Op 18 oktober 2024 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). De verweerder besluit met name dat niet België, maar Polen de bevoegde lidstaat is om het verzoek om internationale bescherming te behandelen.

Deze bijlage 26^{quater} is de thans bestreden akte, die op 22 oktober 2024 aan verzoeker wordt ter kennis gebracht. Zij is als volgt gemotiveerd:

“ (...)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: M.

voornaam: S. D.

geboortedatum: (...) 2001

geboorteplaats: Tzada-Cristian

nationaliteit: Eritrea

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer M., S. D., verder betrokkene genoemd, die verklaart de Eritrese nationaliteit te hebben, bood zich op 14/08/2024 aan bij onze diensten, waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 14/08/2024 werd zijn verzoek formeel ingediend.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat betrokkene reeds een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft in Polen op 26/07/2024.

Bij zijn aanmelding in België verklaarde betrokkene minderjarig te zijn waardoor betrokkene door onze diensten beschouwd werd als niet-begeleide minderjarige en zijn geboortedatum werd vastgelegd op 24/05/2007. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) uitte echter zijn twijfel omtrent de leeftijd van de betrokkene. Op basis van het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene waaruit bleek dat hij reeds in Polen werd geregistreerd in het kader van een asielaanvraag werd op 19/08/2024 een informatieverzoek gericht aan de Poolse instanties met toepassing van artikel 34 van Verordening 604/2013 met het oog op verkrijgen van relevante informatie betreffende de verklaarde leeftijd, het verblijfsstatuut en familieleden van betrokkene. Dit verzoek werd op 22/08/2024 beantwoord door de Poolse instanties, waaruit blijkt dat betrokkene in Polen niet als minderjarige geregistreerd staat, maar onder de geboortedatum van 28/11/2001.

Op 21/08/2024 werd tevens een medische test georganiseerd om te controleren of betrokkene jonger of ouder dan 18 jaar is. Deze test vond plaats in het Universitair Ziekenhuis Pellenberg (KU Leuven). De conclusie luidt als volgt: “Op basis van het voorgaande kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat S. D. M. op datum van 21-08-2024 een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 23.0 jaar een minimum leeftijd is. Waarschijnlijk ligt deze nog hoger. Immers eens de wijsheidstanden volgroeid zijn zal ook met toenemende leeftijd deze methode de werkelijke leeftijd onderschatten aangezien geen verdere veranderingen radiologisch optreden. Vandaar het belang van de radiografie van het sleutelbeen.” De medische test toont eveneens de meerderjarigheid van betrokkene aan. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 30/09/2024 verklaarde betrokkene hieromtrent dat hij niets kan bewijzen daar hij geen documenten heeft, echter hij blijft erbij dat hij in 2007 geboren is.

Betrokkene werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 30/09/2024. Hij verklaarde dat hij ongehuwd is en geen kinderen heeft. Hij verklaarde dat hij geen familieleden heeft die in België of in een andere Lidstaat verblijven. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van Verordening 604/2013 bijgevolg niet aan de orde.

Betrokkene is niet in het bezit van originele reis-of identiteitsdocumenten. Hij verklaarde dat hij nooit in het bezit geweest is van een paspoort. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud legde hij een kopie neer van de identiteitskaarten van zijn ouders.

Betrokkene verklaarde dat hij Eritrea in oktober 2021 verlaten heeft omwille van de legerdienst. Hij verklaarde dat hij naar Ethiopië vertrokken is, waar hij zes maanden in Adi Harish verbleef. Omwille van de oorlog reisde hij daarna verder naar Zuid-Soedan, waar hij een jaar in Juba bij zijn neven verbleef. Omdat het er niet veilig was, reisde hij door naar Oeganda, waar hij een maand in Kampala verbleef om alles te regelen voor zijn verdere reis.

Hij verklaarde dat hij vervolgens per vliegtuig via Dubai naar Wit-Rusland gereisd is, waar hij vijf maanden in Borisov verbleef omdat hij meerdere pogingen nodig had om in Polen te raken. Hij verklaarde dat hij in Polen verplicht werd een verzoek om internationale bescherming in te dienen en dat hij het land na een week verliet om verder te reizen, per trein via Duitsland naar België, waar hij op 13/08/2024 aankwam.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar de specifieke reden(en) aan de basis van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België. Met betrekking tot de omstandigheden qua opvang en/of behandeling werd de betrokkene eveneens gevraagd of hij bezwaren heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat hij veilig wil leven. Hij stelde dat hij naar België gekomen is voor veiligheid. Hij voegde eraan toe dat hij er ook graag wil verder studeren en een toekomst wil opbouwen. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht aan Polen omdat hij er een slechte ervaring had bij de oversteek aan de grens met Wit-Rusland. Hij verklaarde dat men daar niet goed behandeld wordt, dat de Poolse politie hen slaat en de honden hen aanvallen. Hij gaf aan dat hij er teruggestuurd werd naar Wit-Rusland. Verder verklaarde hij dat er niet genoeg eten was en dat het er erg koud was. Dit gebeurde allemaal aan de grens. Hij stelde dat de behandeling in Polen ook anders is, dat je in het centrum in België geholpen wordt, wat in Polen niet zo is. Hij verklaarde dat men er ook in een gesloten centrum kan eindigen en dat niemand om je geeft.

Op 29/08/2024 werd een terugnameverzoek gericht aan de Poolse instanties. Deze stemden op 06/09/2024 in met dit verzoek conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid berust bij Polen.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie

van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013). De Poolse instanties stemden op 06/09/2024 in met de terugname van betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht: (...); b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen".

Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af".

Dit betekent dat het door betrokkene in Polen ingediende verzoek om internationale bescherming nog hangende is. De instanties in Polen zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderden naar het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming.

De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Polen in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Polen ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden zal worden getoetst.

Middels het akkoord van 06/09/2024 hebben de Poolse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene, wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Polen. Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Polen, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Verder zijn er ook geen aanleidingen om aan te nemen dat betrokkene in Polen niet de kans zou krijgen op het verkrijgen van een statuut op basis van de internationale regelgeving desbetreffend. In het kader van de gemeenschappelijke minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, is deze vrees aldus ongegrond.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Polen staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Poolse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omwille van de veiligheid. Hij verklaarde dat hij in België veilig wil leven, dat hij er graag wil verder studeren en een toekomst wil opbouwen. Vooreerst wensen we er echter op te wijzen dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen waar zijn verzoek behandeld dient te worden. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te

sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Het dient verder te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Tevens wensen we te benadrukken dat betrokkene zich in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid kan wenden tot de bevoegde Poolse instanties. Op grond van de verklaringen van betrokkene en de elementen van het dossier kan ons inziens niet worden besloten dat de Poolse instanties de betrokkene in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden bieden.

Betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Polen omdat de behandeling er anders is dan in België: hij stelde dat men in België hulp krijgt in het centrum en in Polen niet. Hij gaf aan dat niemand er om je geeft. We wensen er echter op te wijzen dat we in deze enkel beschikken over de mondelinge verklaringen van betrokkene en dat hij geen enkel begin van bewijs aanbracht desbetreffend. Verder wensen we in dit verband nogmaals te benadrukken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Poolse instanties, hij een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Tevens wensen we te benadrukken dat Polen, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Polen, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Verder zijn er ook geen aanleidingen om aan te nemen dat betrokkene in Polen niet de kans zou krijgen op het verkrijgen van een statuut op basis van de internationale regelgeving desbetreffend.

Betrokkene verklaarde dat hij in Polen verplicht werd zijn vingerafdrukken te geven. Hij stelde hieromtrent dat hij twee opties had: terugkeren of vingerafdrukken geven. We wensen hieromtrent op te merken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26/06/2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Indien betrokkene derhalve zou inroepen dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten.

Betreffende zijn verklaring dat hij in Polen gedwongen werd een verzoek om internationale bescherming in te dienen, ondanks het feit dat hij niet van plan was om dit te doen, omdat hij anders Polen en Europa niet mocht binnen reizen, benadrukken we dat betrokkene wel de keuze had om geen verzoek om internationale bescherming in te dienen in Polen en dat hij, indien hij geen verzoek in Polen wou indienen, de mogelijkheid had om het grondgebied van Polen weer te verlaten. Daarnaast merken we tevens op dat Polen de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU kan er dan ook van worden uitgegaan dat Polen de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU.

Betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Polen omdat hij er een slechte ervaring had bij de oversteek aan de grens met Wit-Rusland. Hij verklaarde dat men daar niet goed behandeld wordt, dat de politie hen sloeg en dat honden hen aanvielen. Hij stelde dat zij teruggestuurd werden naar Wit-Rusland. Hij

gaf aan dat het er erg koud was en dat er niet genoeg eten was. We dienen echter op te merken dat we in deze enkel beschikken over mondelinge verklaringen van betrokkene en dat hij tevens geen enkel begin van bewijs over deze verklaringen aanbracht. Verder laat de betrokkene in het ongewisse of het een eenmalig incident betrof of dat hij vaker werd geslagen. Uit de verklaringen van betrokkene kan afgeleid worden dat deze vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Dit wordt ook geduid door de verklaringen van betrokkene dat hij geen vrije keuze had om zijn vingerafdrukken te laten registreren wat tevens ook aantoont dat betrokkene enige vorm van verzet toonde tegen de verplichte registratie van zijn vingerafdrukken in Polen. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Poolse instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Poolse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Polen omdat men er in een gesloten centrum kan eindigen.

We wensen hieromtrent te benadrukken dat als de Poolse instanties bepaalde voorzorgsmaatregelen nemen voor het vrijwaren van hun nationale veiligheid, niet zomaar kan worden besloten dat het hier gaat om een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest of handelingen en omstandigheden die wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Ook de loutere detentie om te voorkomen dat iemand zijn clandestiene onderneming verder zet, vormt niet noodzakelijkerwijs een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Een recente bron betreffende de procedure tot het bekomen van bescherming en opvangfaciliteiten in Polen is het recent geactualiseerde rapport van het onder meer mode door de "European Council on Refugees and Exiles"(ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Karolina Rusiłowicz en Ewa Ostaszewska-Żuk, <https://asylumineurope.org/reports/country/poland/>, laatste update 13/06/2024, verder AIDArapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene).

Daarnaast verwijzen we ook naar het EUAA-rapport "Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Poland" van 30.05.2023 (Polish office for foreigners, https://euaa.europa.eu/sites/default/files/2023-06/factsheet_dublin_transfers_pl.pdf).

Het AIDA-rapport stelt dat er enkele bezorgdheden zijn of verzoekers die terugkeren in het kader van een Dublinprocedure, onder de bepalingen van de Poolse wet, wel altijd hun verzoek om internationale bescherming kunnen heropenen. De tijdslimiet die gesteld wordt om het verzoek te heropenen is 9 maanden. In tegenstelling tot artikel 18, lid 2, van de Dublin III-verordening zal in gevallen waarin de asielzoeker bijvoorbeeld de behandeling van zijn asielverzoek in Polen niet heeft afgewacht, maar naar een andere lidstaat is gegaan en niet binnen negen maanden naar Polen is teruggekeerd, het dossier niet worden beoordeeld volgens de normale "inmerit"-procedure. Als een aanvraag na deze termijn wordt ingediend, zal deze beschouwd worden als een volgende aanvraag en onderworpen worden aan een ontvankelijkheidsprocedure (AIDA, p. 36). In het geval van de betrokkene zal de procedure hervat worden aangezien zijn verzoek op 26/07/2024 werd ingediend, het verzoek nog niet werd afgesloten en de tijdsperiode van 9 maanden nog niet is verlopen.

Het AIDA-rapport stelt dat verzoekers die terugkeren naar Polen in het kader van een Dublinprocedure onder dezelfde voorwaarden toegang hebben tot de opvangstructuren als personen in de reguliere procedure, de versnelde procedure of de ontvankelijkheidsprocedure (AIDA, p. 54).

Verzoekers hebben volgens het AIDA-rapport recht op materiële opvangvoorzieningen tijdens alle asielprocedures in Polen. Er wordt geen onderscheid gemaakt tussen de gewone, versnelde en ontvankelijkheidsprocedure. De voorziening van opvangvoorzieningen hangt niet af van de financiële situatie van asielzoekers. Het AIDA-rapport vermeldt dat verzoekers recht hebben op materiële opvang vanaf het moment ze zich aanmelden bij een van de initiële opvangcentra (AIDA, p. 54).

Het EUAA-rapport stelt dat materiële opvangvoorzieningen bestaan uit het volgende: opvang in het centrum met het bijhorende sociale assistentiepakket, een geldbijdrage om eigen verblijf op het grondgebied van de Republiek van Polen te financieren, medische zorgen, assistentie bij een vrijwillige terugkeer en assistentie bij een transfer naar een andere Lidstaat die verantwoordelijk is voor het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming onder Regulatie 604/2013 (EUAA-rapport, p. 4).

Opvangmogelijkheden zijn toegankelijk van zodra de verzoeker zich registreert in het opvangcentrum, dus niet automatisch na het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Enkel medische hulp kan ontvangen worden vanaf het moment van het doen van het verzoek (bijvoorbeeld aan de grens), in speciale situaties, dat wil zeggen, in geval van risico voor het leven of de gezondheid (EUAA-rapport, p. 5).

Er zijn volgens het rapport wel enkele praktische obstakels die de toegang tot de materiële opvangvoorzieningen kunnen belemmeren. De verzoeker dient zichzelf naar het betreffende opvangcentrum te begeven en dient er zich binnen de twee dagen aan te melden anders wordt hun verzoek afgesloten (AIDA, p. 54). De financiële steun die verzoekers krijgen, is vaak niet voldoende om een adequate levensstandaard in Polen te verzekeren (AIDA p. 59). De omstandigheden in de Poolse opvangcentra zijn in het algemeen beter dan in het verleden, hoewel ze nog steeds kunnen verschillen van centrum tot centrum (AIDA pp. 63-64).

Het AIDA-rapport stelt dat verzoekers om internationale bescherming in Polen in detentie kunnen geplaatst worden indien er geen alternatieven voor detentie zijn en als er een risico op onderduiken is (AIDA p. 87). Er wordt gesteld dat de duur van detentie varieert van gemiddeld 86 dagen tot meer dan vijf maanden (AIDA, p. 83).

Er zijn geen andere termijnen in de wet vastgelegd dan de maximale totale duur van de bewaring van verzoekers om internationale bescherming, namelijk 6 maanden voor verzoekers om internationale bescherming en maximaal 18 maanden voor personen die verwijderd dreigen te worden (AIDA p. 101).

Betrokkene verklaarde dat hij een slechte ervaring had bij de oversteek aan de grens met Wit-Rusland. Hij stelde dat de Poolse politie hen sloeg en dat honden hen aanvielen. Hij gaf aan dat hij teruggestuurd werd naar Wit-Rusland. In het AIDA-rapport wordt inderdaad gewag gemaakt van “push backs” naar Wit-Rusland door de Poolse grenspolitie en waarbij mishandeling en geweld werd gerapporteerd. We verwijzen hieromtrent onder meer naar passages in het AIDA-rapport (pp. 19-21). Hoewel niet kan worden ontkend dat “push backs” en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Poolse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

We wensen er tevens op te wijzen dat de betrokkene zich deze keer in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van ‘push backs’ en terugdrijving, namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Polen zal worden overgedragen nadat de Poolse instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Polen terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Polen is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Polen in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Poolse wetgeving waarborgt toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming onder dezelfde omstandigheden als Poolse staatsburgers die een ziekteverzekering hebben (AIDA-rapport, p. 71; EUAA-rapport, p. 8). Gezondheidszorg voor asielzoekers wordt door de overheid gefinancierd. Indien een verzoeker geen toegang heeft tot materiële opvangvoorzieningen of indien deze beperkt zijn, dan heeft de verzoeker nog steeds recht op gezondheidszorg. Basis gezondheidszorg wordt georganiseerd in medische kantoren in elk opvangcentrum (AIDA-rapport, p. 71).

Gezondheidszorg voor asielzoekers bevat ook behandeling voor mensen met mentale gezondheidszorgen. In 2023 werkten psychologen in alle centra op zijn minst 4 uur per week voor elke 120 asielzoekers. Dit werd verlengd met een uur voor elke bijkomende 50 asielzoekers. Asielzoekers kunnen doorverwezen worden naar een psychiater of psychiatrisch ziekenhuis (AIDA-rapport, p. 71). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren zoals de taalbarrière. Petra Medica, het privébedrijf dat de medische verzorging van verzoekers organiseert is verplicht te zorgen voor tolken en vertalers tijdens medische en psychologisch consultaties (AIDA, p. 72).

Bovenstaande leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Polen een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Polen niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Polen niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische

problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Poolse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Poolse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Poolse autoriteiten."

Ter terechtzitting heeft de advocaat van de verzoeker bevestigd dat deze bijlage 26quater de bestreden akte uitmaakt.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. De eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvings-maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing van de verwijderingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 5 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 17 en 27 van de Dublin III-verordening, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

2.2.1. Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“a) Wat betreft de opvangomstandigheden in POLEN

Verzoeker hekelde zeer ernstige mishandelingen in Polen door vertegenwoordigers van de openbare orde.

Hij legt zelfs uit dat hij door politieagenten is geslagen en door hun honden is gebeten.

Vervolgens werd hij vier dagen vastgehouden op het politiebureau, waar hij tegen de grond werd getrapt.

Vervolgens werd hij overgebracht naar een gesloten centrum vanwaar hij vluchtte.

In dit centrum zag hij geen arts, maatschappelijk werker of advocaat.

Hij vroeg echter om een medische afspraak.

Verzoeker heeft (heeft nog steeds) last van aanzienlijke rugpijn in verband met de ontvangen klappen.

Dit werd hem geweigerd.

Hij kreeg niet genoeg voedsel en leed honger.

Hij had het ook erg koud in de cel en kreeg geen steun om warm te blijven.

Als onderdeel van haar beslissing neemt de tegenpartij een uiterst vragende houding aan, die het feit lijkt te bevestigen dat de Poolse autoriteiten de verzoeker hebben geslagen en zich door hun hond hebben laten bijten...

Daarin staat dat het gebruik van dwang onder bepaalde omstandigheden is toegestaan.

Ter herinnering: het gebruik van geweld door de politie is echter wettelijk gebonden.

Op grond van artikel 37 van de Wet politiefunctie: “Bij de uitoefening van zijn administratieve of gerechtelijke politiemissies kan ieder [1 lid van het operationele kader] 1, rekening houdend met de risico's die dit met zich meebrengt, zijn toevlucht nemen tot geweld om een legitiem doel na te streven, dat anders niet kan worden bereikt.

Elk gebruik van geweld moet redelijk zijn en in verhouding staan tot het nagestreefde doel. Elk gebruik van geweld wordt voorafgegaan door een waarschuwing, tenzij dit gebruik daardoor geen effect meer heeft. »

Het is duidelijk dat de Poolse autoriteiten de wettelijke vereisten op geen enkele manier hebben gerespecteerd en dat de Belgische Staat een onaanvaardbare houding aanneemt door dit soort duidelijke schendingen te valideren.

Voor het overige is de tegenpartij er tevreden mee dit aan te geven op grond van het gemeenschapsbeginsel van vertrouwen wederzijds tussen de lidstaten kan niet worden aangenomen dat de asielaanvraag van de asielzoeker in België beter zal worden behandeld dan in Polen en dat Polen “net als België een democratisch land is dat de rechten van de mens respecteert met onafhankelijke instellingen die de verzoeker om internationale bescherming garanderen eerlijke en onpartijdige behandeling en waarvoor de belanghebbende partij zijn rechten kan doen gelden, vooral als hij van mening is dat deze niet worden gerespecteerd, hetzij door een derde partij, hetzij door de autoriteiten zelf”

Het is gebaseerd op het Aida-rapport van 2023, update juni 2024, om dergelijke opmerkingen te maken.

Hieruit blijkt dat de opmerkingen van verzoeker vaag en subjectief zijn en dat hij geen bewijs levert.

Behalve in dit geval worden de door verzoeker aangevoerde feiten aan de kaak gesteld door talrijke internationale verenigingen en organisaties en door hetzelfde Aida-rapport waarop de tegenpartij zich beroept ter ondersteuning van zijn beweringen.

Het genoemde AIDA-rapport uit 2023 (update 2024) bevat inderdaad deze catastrofale rapporten: “Getuigenissen De verzamelde gegevens van maatschappelijke organisaties voor 2023 omvatten onder meer rapporten over het gebruik van verbaal en fysiek geweld door grenswachters richting migranten die toegang proberen te krijgen tot Pools grondgebied, zoals het gebruik van vuurwapens (het geval van een Syrische staatsburger die in de rug is geschoten is momenteel wordt onderzocht) en pepperspray-lanceerinrichtingen.15 HFHR gerapporteerd dat minstens 60 personen waren gevonden dood op beide zijden van de grens sinds het begin van de crisis in augustus 2021 (zie ook gezondheidszorg). 16 Ontbrekend personen en gevallen van familie scheiding waren Ook gerapporteerd. Artsen Zonder Grenzen (AZG) ook bevestigd Dat gedurende 2023, hun artsen behandelde verwondingen en schade veroorzaakt voor migranten die waren teruggedrongen aan de Wit-Russische grens.17 Volgens het rapport van Artsen Zonder Grenzen is de 5,5 meter hoge, met scheermesjes bekabelde, elektronisch ondervraagd muur aan de Wit-Russische grens voltooid in 2022 is het risico op ernst toegenomen, en mogelijk dodelijk, verwondingen voor hen op zoek naar bescherming in de EU, zoals breuken en diep bezuinigen daarvan WHO over de muur geklommen of eraf gevallen.18 Daarnaast meldde Artsen Zonder Grenzen gevallen van mensen,

waaronder kinderen en zwanger vrouwen – wie waren gevangen in het gebied tussen de twee grenzen ('doodzone') voor langdurig periodes, blootgesteld aan honger, dorst en geweld. Deze gevallen dateren uit 2021, maar dit gebied blijft serieus ontoegankelijk voor het maatschappelijk middenveld en medische organisaties het beperken van de mogelijkheden om zorg en hulp aan hen te verlenen. Dat poging door het bos de grens over te steken.¹⁹ Bovendien werd humanitaire hulp verleend door activisten in het nabije grensgebied nog steeds gecriminaliseerd.²⁰ Bijvoorbeeld toen de groep activisten goedgevoedsel en kleding aan de migranten aan de andere kant van de muur, zij waren gestraft door de grenswacht, maar de rechtbank hield stand zij handelde niet in strijd met de regionale wet.²¹ »

Laat hem de moeilijkheden bij de toegang tot opvangcentra onderstrepen: “Er zijn er een paar praktische obstakels die bij de toegang worden gemeld materiaal ontvangstvoorwaarden. In 2023 komen de problemen onlangs geïdentificeerd jaren gingen door.²⁴⁸ De moeilijkheden met elkaar verweven met vervoer van detentiecentra naar de opvang degenen, en met de humanitaire crisis aan de Pools-Wit-Russische grens waren meest prominent. Vervoer vanaf detentiecentra aangehouden asielzoekers worden geconfronteerd met geweldig moeilijkheden wanneer ze worden vrijgelaten van detentiecentra. Volgens de wet hebben zij niet onmiddellijk recht op enige ondersteuning na vrijlating. Ze worden verleend materiaal alleen ontvangstonstandigheden vanaf het moment van inschrijving in een opvangcentrum, welke is erg vaak ver weg gelegen vanuit het detentiecentrum. Met als gevolg asielzoekers hebben problemen het dekken van de kosten van vervoer naar het opvangcentrum en het bereiken ervan. Het binnen de gestelde termijn van 2 dagen. 249 (...)

Het humanitaire crisis aan de Pools-Wit-Russische grens, dat begonnen in 2021 en voortgezet in 2023 (zie Toegang tot het grondgebied en pushbacks), links veel asielzoekers zoekers zonder toegang tot materiaal ontvangstvoorwaarden »

Deze elementen komen exact overeen met de beschrijving die verzoeker gaf van zijn verblijf in Polen.

Het is duidelijk dat verzoeker de werkelijkheid aan de kaak stelt.

Omgekeerd laat de tegenpartij bewust passages uit het rapport achterwege en handelt hij kennelijk te kwader trouw.

Bovendien geven veel NGO's aan dat de opvangomstandigheden in de centra over het algemeen als slecht worden beschouwd. (Zie oa W. Goszczyński, R. Baczyński-Sielaczek, J. Suchomska, J. Stankowska en M. Wróblewski. 'Lokalne systemy zintegrowane uchodźców – badania' in Fundacja EMIC en Pracownia Zrównoważonego Rozwoju, Wielogłos. Integracja uchodźców w polskich gminach (2016), beschikbaar (in het Pools) op: <https://bit.ly/31uBLiE.64>)

Wat de gezondheidszorg in de centra betreft, zijn deze ook problematisch.

Het AIDA-rapport geeft inderdaad aan dat “de kwaliteit van de medische hulp die op grond van deze overeenkomst wordt verleend, tot brede kritiek heeft geleid. Met name de toegang tot gespecialiseerde medische zorg is verslechterd (M. Pachocka, K. Pędziwiatr, K. Sobczak-Szelc, J. Szalańska, 'Reception Policies, Practices and Responses: Poland Country Report', 2020, RESPOND Working Papers 2020/45, beschikbaar op: <http://bit.ly/3jLCvsV>) en sommige asielzoekers wordt de toegang tot duurdere behandelingen geweigerd.”

“Een van de grootste obstakels bij de toegang gezondheidszorg dat asielzoekers gezicht is het gebrek aan interculturele competentie en kennis van het buitenland talen te midden van artsen en verpleegsters.³⁷⁸ Petra Medica welke is verantwoordelijk voor het verlenen van medische hulp aan asielzoekers zoekers is Ook verplicht te garanderen interpretatie tijdens de medische en psychologische consultaties, indien dit het geval is is nodig. Volgens het Bureau voor Buitenlanders zijn de tolkdiensten in het Engels, Russisch, Oekraïens, Georgisch, Perzisch, Arabisch, Tsjetsjeens en Oezbeeks beschikbaar en zijn er hierover geen klachten geregistreerd.³⁷⁹ NGO's hebben echter geuit zorgen over de beschikbaarheid en kwaliteit van de vertolking asiel verleend zoekers in verbinding met medische consultaties. Er is met name melding van gemaakt Dat asielzoekers die geen Pools, Engels of Russisch spreken, zien er geweldig uit moeilijkheden met wezen mits met medische hulp (zij kan niet maken wat nodig is afspraken als hulplijn is beschikbaar alleen in het Engels en Russisch, en zij kan niet een dokter begrijpen tijdens de afspraak, enz.) » opvangcentra liggen, zodat een asielzoeker niet kan worden geholpen door de dichtstbijzijnde medische faciliteit, behalve in noodsituaties. »

Ter herinnering: de verzoeker legde uit dat hij medische hulp had aangevraagd vanwege de pijn die hij had geleden door het politiegeweld.

Dit werd hem geweigerd.

Polen aarzelt niet om asielzoekers vast te houden, ongeacht hun leeftijd, waarbij ook kinderen worden vastgehouden;

Uit het AIDA-rapport uit 2022 blijkt dat “in het algemeen in 2021 4052 buitenlanders in detentiecentra werden geplaatst, waaronder 567 kinderen”.

“ De grenswacht plaatste migranten direct tegengehouden bij de Pools-Wit- Russische grens in twee grenswachtposten (in Dubicze Cerkiewne en Polowce) genoemd als “centra voor de registratie van buitenlanders” (Centrum Rejestracyjne Cudzoziemców). Deze faciliteiten zijn een soort detentiecentra waar buitenlanders geen toegang hadden tot de buitenwereld omdat er geen toegang was tot internet, computers of telefoons en geen toegang hadden tot juridische bijstand omdat niemand hen kon ontmoeten. Bovendien waren de levensomstandigheden kritiek ; buitenlanders sliepen bijvoorbeeld in één grote kamer op de matrassen op de vloer. Buitenlanders werden daar zelfs voor 3 tot 4 weken ondergebracht”.

Dat momenteel deze detentiecentra Zijn overvol : “Door de overbevolking in de detentiecentra is het aantal maatschappelijk assistenten in de detentiecentra onvoldoende . In de praktijk betekent dit dat het recht van buitenlanders op informatie over de huidige status van hun procedure niet wordt gerespecteerd en dat buitenlanders zich niet bewust zijn van hun rechten en plichten .

In 2021, Human Rights Watch en de Raad van Europa hebben heb er twee bezocht detentiecentra “Hun bevindingen zijn beide eind januari gepubliceerd. Beide instanties merkten op dat de omstandigheden daar en in andere opvangcentra ‘onaanvaardbaar’ waren en ‘niet voldoen aan de fundamentele garanties die onmenselijke en vernederende behandelingen voorkomen’. ”. (Infomigrants , “Migranten in Poolse detentie centraal hongerprotest”, 11 februari 2022, in <https://www.infomigrants.net/en/post/38499/migrants-in-polish-detention-center-stage-hunger-protest>)

De situatie blijft momenteel dezelfde als benadrukt in het bijgewerkte Aidarapport van juni 2024 (pagina 83).

In het geval dat de verzoeker om internationale bescherming besluit om van een opvangcentrum naar een particuliere accommodatie te verhuizen, ontvangt hij of zij pas 15 dagen na het verlaten van het centrum financiële steun en “er is geen steun nodig”. Aangeboden bij het vinden van een geschikte en betaalbare privé- accommodatie zelfs hoewel het asiel zoekers meest kennen vaak niet voldoende Pools om te communiceren met eigenaren ”. (4Lukasiewicz, K., 'Exile to Poverty: Beleid en armoede onder vluchtelingen in Polen', International Migration Vol.55 (6) 2017, 64, 66. In oktober 2021 kondigde het Bureau voor Buitenlanders echter een oproep aan voor vrijwilligers in opvangcentra die asielzoekers zullen helpen bij het zoeken naar privé-accommodatie, zie Bureau voor Buitenlanders, ' Wolontariat w ośrodkach dla cudzoziemców ', 25 oktober 2021, beschikbaar in het Pools op: <https://bit.ly/3CfJjZd>)

Bovendien ligt deze maandelijkse financiële steun onder het minimumbedrag voor sociale integratie in Polen. In deze situatie zijn de opvangvoorwaarden onvoldoende om een waardig leven te garanderen, zoals aangegeven door het HvJ-EU in zijn Saciri -arrest .(5HvJ-EU, zaak C-79/13 Saciri , arrest van 27 februari 2014).

De tegenpartij is, onder verwijzing naar het KRS-arrest van het EHRM, van mening dat in het geval van een risico op schending van artikel 3 EVRM of het risico van refoulement, het passend was om te veronderstellen dat Polen zijn verplichting zou nakomen om praktische en effectieve inhoud aan de rechterzijde te bieden. van elke uitgewezen persoon om een verzoek in te dienen bij het Hof op grond van artikel 34 van het Verdrag.

In het arrest MSS tegen België gaf het Hof echter aan dat “de Belgische autoriteiten er niet eenvoudigweg van mogen uitgaan dat de verzoeker zou worden behandeld in overeenstemming met de garanties die in het Verdrag zijn vastgelegd ; ze moesten nagaan hoe de Griekse autoriteiten in de praktijk hun asielwetgeving toepasten; maar dat deden ze niet. »

De tegenpartij onderzoekt niet daadwerkelijk de opvangomstandigheden in POLEN en geeft een foutieve interpretatie van het AIDA-rapport, zoals blijkt uit de verschillende hierboven genoemde elementen.

Uit al deze elementen blijkt dat de verzoeker bij terugkeer een behandeling zal ondergaan die niet voldoet aan de vereisten van artikel 3 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens;

Artikel 17 van Verordening 604/2013, bekend als de DUBLIN III-verordening, bepaalt in lid 1 dat “ 1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een verzoek om internationale bescherming te onderzoeken dat ingediend door een onderdaan van een derde land of een staatloze, ook al is dit onderzoek niet zijn taak op grond van de criteria van deze verordening. »

Rekening houdend met de ratio legis van Verordening 604/2013 was het derhalve aan de wederpartij om zich bevoegd te verklaren op grond van artikel 17 van Verordening 604/2013.

Dat de wederpartij, door het genoemde soevereiniteitsbeding niet toe te passen, de in het middel genoemde bepalingen schendt.

Dat het middel gegrond is.

b) Wat betreft de procedure voor het aanvragen van internationale bescherming

Verzoeker legt uit dat hij zich genoodzaakt zag een verzoek om internationale bescherming in te dienen toen zijn vingerafdrukken werden afgenomen.

Ter herinnering: hij legt uit dat hij vervolgens werd vastgehouden en geen toegang had tot een advocaat of maatschappelijk werker.

De wederpartij geeft in haar besluit aan dat uit niets blijkt dat Polen de minimale Europese normen met betrekking tot de behandeling van verzoeken om internationale bescherming niet respecteert.

Hiervoor is het gebaseerd op het AIDA-rapport uit 2023, bijgewerkt in juni 2024.

Het is duidelijk dat de tegenpartij doelbewust fragmenten uit ditzelfde rapport negeert, die niettemin aangeven dat de rechten van verzoekers om internationale bescherming in Polen niet worden gerespecteerd: "In 2023 hebben 35 personen waren bijgestaan door juridisch raadgevers of advocaten en 241 door NGO-juristen. Gezien het lage aantal individuen profiteren uit het juridische steunsysteem op een totaal van 1.588 beroepen in 2023, het verschijnt dat het systeem weinig invloed heeft op de effectieve verstrekking van gratis juridisch advies hulp aan sollicitanten. Bij het opstellen van de wet uitvoering van de staatswet steunsysteem, de prognose van de uitgaven voor 7 jaar (2016-2022) . geschat op 13,473 miljoen PLN, maar de werkelijke kosten hiervoor periode bedroeg 1,473 miljoen PLN.

Rekening houdend met de kosten bedekt binnenin deze begroting (legaal vergoedingen , reizen kosten , vertaalkosten), was het systeem opgesteld om in ongeveer 2.303 gevallen per jaar diensten te verlenen , terwijl dat in werkelijkheid wel het geval was mits in gemiddeld 276 gevallen per jaar . De Association for Legal Intervention (SIP), een van de weinige NGO's verstrekken legaal hulp binnenin dit systeem is ook van mening dat bijstand alleen in tweede instantie is niet voldoende . Bewijsmateriaal dat wordt overwogen om te beslissen over de merites van de zaak is grotendeels verzameld in de procedure in eerste aanleg – Dat is wanneer de verzoekers worden geïnterviewd , wordt informatie over het land van herkomst verstrekt verzameld en getuigen kunnen zijn gehoord , maar in deze fase van de procedure wordt geen gratis rechtsbijstand verleend (dat wil zeggen particulier) . advocaat kan zijn geregeld , maar het betekent de aanvrager draagt de kosten). SIP voorzien voorbeelden van gevallen waarin sommige bewijs uit het land van oorsprong was in hoger beroep ingediend , maar niet in behandeling genomen naar binnen rekening door autoriteiten van tweede aanleg , die betoogden de verzoekers had moeten presenteren ze in eerste instantie. Het argument, dat de aanvrager waarover de advocaat niet had geïnformeerd bewijsmateriaal kan relevant zijn voor de procedure werd niet overwogen »

In het rapport staat ook:

"3.4. Legal assistance

Indicators: Admissibility Procedure: Legal Assistance Same as regular procedure

1. Do asylum seekers have access to free legal assistance at first instance in practice? With difficulty

x Does free legal assistance cover: Legal advice

2. Do asylum seekers have access to free legal assistance on appeal against an admissibility decision in practice? With difficulty

x Does free legal assistance cover: Representation in courts + Legal advice"

In een vonnis van 7 augustus 2024 (nr. 310.917) maakt de CCE dezelfde opmerkingen en concludeert: "Bijgevolg merkt de Raad op – zonder commentaar te geven op de aldus door verzoeker aan de zaak gestelde tekortkoming – dat door het vermelden van de passages uit het rapport AIDA over het bestaan en de werking van het systeem van gratis rechtsbijstand voor verzoekers om internationale bescherming in Polen, terwijl op zuivere en eenvoudige wijze de passages uit het genoemde rapport worden verdoezeld waarin de moeilijkheden bij de toegang tot dit systeem in de praktijk worden benadrukt en welke passages de verklaringen van de verzoeker konden bevestigen tijdens zijn hoorzitting vormt voormelde redenering op dit punt geen juiste en adequate motivering van de eerste bestreden handeling.

2.3. Binnen de hierboven gestelde grenzen berust het enige middel dus op zijn eerste onderdeel, namelijk dat dat hij zich beroept op een schending door de verweerder van zijn formele motiveringsplicht, hetgeen voldoende is om tot nietigverklaring van de eerste bestreden handeling te leiden. Het is dus niet nodig om de ander te onderzoeken ontwikkelingen in het middel die, aangenomen dat zij gegrond zijn, niet tot een nietigverklaring met verdergaande gevolgen zouden kunnen leiden.

2.4. Het bevel om het grondgebied te verlaten dat tegen verzoeker is gegeven en medeplichtig is aan de eerste bestreden handeling en dat op dezelfde datum aan hem is meegedeeld, moet eveneens nietig worden verklaard. »

Daarnaast heeft verzoekster een kwetsbaar profiel, zoals blijkt uit de bijgevoegde certificaten.

Zijn maatschappelijk werker geeft aan dat verzoeker zich meerdere keren per week presenteerde om zijn dossier te bespreken, vooral toen hij vernam dat hij "Dublin Polen" was.

Hij vroeg een psycholoog om de gebeurtenissen in Polen te bespreken .

De oom van verzoeker is ook aanwezig in België en staat zeer dicht bij verzoeker.

Hij schreef een beëdigde verklaring waarin hij stelt: “ Hij heeft mij verteld wat hij heeft meegemaakt op zijn vlucht van Wit-Rusland naar Polen toen , ongeveer 5 maanden oud durde , in Polen . Hij werd fysiek in mentaal verkeerd behandeld soldatendeur , achtervolgd deur honden waardoor hij was constant op de vlucht was , gedwongen te slapen in weilanden , al zij spullen werden behaald in (deels hygiënische deur situaties , koude ,...) gekregen erge stress. Hij voelt de mentale stress nog niet rossen kunnen de meeste nachten geen oog dichtdoen . Als het hem toch is lukt om een oog zeg dat je het doet schrikt hij snel wakker in zit hij Helemaal onder het zweet . Hij ziet alles weet gebeuren Jij zijn ogen . Teuggaan naar Polen zou een nachtmerrie zijn voor hem. Oké was het nooit zijn wil om zijn Vingerafdruk te plaatsen in Polen of daar te blijven . Hij onder dwang kwam te staan gezet om deze te zetten maar kreeg hier totaal geen ronde computer . » (sic)

De tegenpartij verzuimt hier echter opnieuw te vermelden dat ook het eerder genoemde Aida-rapport het gebrek aan adequate zorg voor kwetsbare profielen aan de kaak stelt.

“ Over het geheel genomen NGO's bevestigen dat het identificatiesysteem waarin de wet voorziet werkt in de praktijk niet . Mensen WHO Er wordt verwacht dat er sprake zal zijn van ervaren geweld, vooral van overlevenden van martelingen bewijs zij nauwelijks kan verkrijgen . Tegelijkertijd de autoriteiten zelden besluiten om als onderdeel van de procedure een deskundigenoordeel te vragen.¹⁵⁵ In een van de door SIP gemelde gevallen autoriteiten in eerste en tweede aanleg beweerden dat de martelingen die de verzoeker heeft ondergaan ervaren medisch niet bewezen inspectie . De aanvrager bezorgd was op grond van de Dublinverordening naar Polen overgedragen en was dat ook is het bezit van een mening van een psycholoog van het verzendende land ter bevestiging Dat zij was onderworpen aan Martelingen , dat was genegeerd . In een ander geval de autoriteiten Ook negeerde het feit dat de aanvrager waren het slachtoffer geworden van marteling, ondanks de zichtbare tekenen van geweld op hun lichaam. Wanneer het indienen van een volgende aanvraag, de aanvrager een bevestiging van de psychiater overhandigd Dat zij geleden van PTSD en een bevestiging van zichtbare tekenen van geweld op hun lichaam. Dit bewijs was afgewezen en het verzoek is ingediend niet-ontvankelijk geacht omdat er geen nieuwe omstandigheden of bewijsmateriaal wordt aangevoerd . »

Het is duidelijk dat het besluit rechtens en feitelijk ongegrond is.

c) Wat betreft de procedure voor het aanvragen van internationale bescherming

Overwegende dat artikel 27 van Verordening 604/2013 de verplichting voor staten vastlegt om een opschortend beroep tegen een besluit tot verwijdering ten uitvoer te leggen. Hoewel er drie opties zijn met betrekking tot de vorm die deze opschorting kan aannemen, blijft zij niettemin verplicht.

Dat uit voornoemd artikel 27 duidelijk blijkt dat het beroep schorsende werking moet hebben om effectief te zijn; er kan dus geen sprake zijn van uitvoering van de overdracht zolang het bij de Conseil du Contentieux des Étrangers ingestelde beroep hangende is.

Dit wordt bevestigd door artikel 51/5/1 van de Vreemdelingenwet 1980, dat bepaalt: “De termijn voor alimentatie wordt van rechtswege geschorst zolang het ingestelde beroep tegen het in lid 1 bedoelde overdrachtsbesluit schorsende werking heeft”.

Het HvJEU heeft zich tweemaal over dit punt uitgesproken in arresten van 30 september 2020 (C 402/19 en C 233/19):

(...)

Derhalve blijkt dat alleen een beroep tot nietigverklaring als een doeltreffend rechtsmiddel kan worden aangemerkt en dat verzoeker overeenkomstig het bepaalde in artikel 46, lid 5, van richtlijn 2013/32/EU en artikel 27, lid 3, sub a, van verordening nr. 604/2013 op het grondgebied van het Koninkrijk moet kunnen blijven totdat de Conseil du Contentieux des Étrangers definitief uitspraak heeft gedaan over het beroep tot schorsing en nietigverklaring dat hij heeft ingesteld tegen de hem betekende bijlage 26quater.

Dat het bestreden besluit, voor zover het leidt tot de uitzetting van verzoeker nog voordat het Gerecht uitspraak heeft gedaan over de nietigverklaring van bijlage 26quater, een schending vormt van het recht op een doeltreffende voorziening in rechte zoals neergelegd in de in het middel genoemde bepalingen.

Gelet op deze elementen moet het bestreden besluit nietig worden verklaard.”

2.2.2. De ontvankelijkheid van het enig middel

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoeker niet concreet toelicht hoe de artikelen 5 en 8 van het EVRM door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden.

Artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “uiteenzetting van feiten en middelen” moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep

worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Aangezien de verzoeker in zijn enig middel verzuimt om op duidelijke wijze te omschrijven hoe de artikelen 5 en 8 van het EVRM door de bestreden beslissing zijn geschonden, is het middel in dit opzicht niet-ontvankelijk.

2.2.3. Verdere beoordeling van het enig middel

2.2.3.1. De uitdrukkelijke of formele motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is om tegen de genomen beslissing een rechtsmiddel aan te wenden.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing een uitgebreide motivering bevat, zowel in rechte als in feite. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18 van de Dublin III-verordening. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de verzoeker dat aan Polen toekomt nu uit het vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat de verzoeker op 26 juli 2024 reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Polen, de Poolse instanties uitdrukkelijk instemden met de terugname van de verzoeker en niet aannemelijk werd gemaakt dat dat een overdracht aan Polen een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Voorts wordt in de bestreden beslissing uiteengezet waarom geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 17 (1) van de Dublin III- en artikel 3, lid 2 van de Dublin III-verordening. De verweerder gaat hierbij uitgebreid in op de verklaringen die de verzoeker tijdens zijn gehoor aflegde en op de situatie voor asielzoekers en Dublinterugkeerders in Polen zoals deze blijkt uit recente en gezaghebbende bronnen, met name het Asylum Information Database - Country Report Poland, laatste update 13 juni 2024 en het EUAA-rapport “*Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Poland*” van 30 mei 2023. Er wordt ook uitgebreid gemotiveerd omtrent het risico op (indirect) refoulement en de toegang tot de asielprocedure in Polen. De gemachtigde gaat hierbij concreet in op de specifieke situatie van de verzoeker, wiens eerder in Polen ingediende verzoek om internationale bescherming blijkens het terugname-akkoord nog steeds in behandeling is.

De verzoeker brengt in zijn enig middel een inhoudelijke kritiek naar voor waaruit blijkt dat hij begrijpt op welke juridische en feitelijke gegevens dit besluit berust. De verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat de uitgebreide motieven, zoals opgenomen in de bestreden akte, niet afdoende zouden zijn in het licht van de door de formele motiveringsplicht gestelde vereisten.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

2.2.3.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende: “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*”.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM is van oordeel dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (c)).

Het weze evenwel benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest, dat overeenkomt met artikel 3 van het EVRM. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Ook uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104). Wanneer lidstaten de Dublinverordening toepassen, moeten zij ook nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220). In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep, die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

De aandacht die moet worden gegeven aan artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest voordat een lidstaat besluit een vreemdeling over te dragen naar een voor het ingediende verzoek om internationale bescherming verantwoordelijk geachte lidstaat blijkt voorts ook uit artikel 3, lid 2, van de Dublin III-verordening, dat luidt als volgt:

“(…)

Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

“(…)”

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een overdracht van verzoekende partij aan Polen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij

verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

De bestreden beslissing houdt in dat de verzoeker zal worden overgedragen aan Polen, nu hij in dit land op 30 augustus 2024 een verzoek om internationale bescherming had ingediend en gezien de Poolse autoriteiten zich akkoord hebben verklaard met de terugname op grond van artikel 18, lid 1, b), van de Dublin III-verordening.

Overeenkomstig artikel 18 (1) b van de Dublin III-verordening is de verantwoordelijke lidstaat verplicht *“een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”*. Hieruit blijkt dat de verzoeker in Polen nog een verzoek om internationale bescherming in behandeling heeft. De verzoeker betwist dit niet.

Bijgevolg gaat de Raad na of er in het licht van de algemene situatie in Polen met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor verzoekers om internationale bescherming, en/of om redenen die verzoekers individuele situatie betreffen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM bij een overdracht aan de Poolse autoriteiten.

De verzoeker zet in zijn enig middel uiteen dat hij een bijzonder kwetsbaar profiel heeft. Hij verwijst hieromtrent naar de stukken die bij het verzoekschrift zijn gevoegd. Het betreft een verklaring van E. R., sociaal assistente bij het Rode Kruis, die werd opgesteld op 30 oktober 2024 (inventaris verzoekschrift, stuk 3) en een op 29 oktober 2024 opgestelde verklaring op eer van de heer A. T., waarvan de verzoeker poneert dat het zijn oom is. De verzoeker stelt dat de verweerder geen rekening heeft gehouden met het gegeven dat het AIDA-rapport het gebrek aan adequate zorg voor kwetsbare profielen aan de kaak stelt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter dat de verzoeker kort voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, met name op 30 september 2024, werd gehoord in het kader van de op til staande overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat, dit is Polen. Aan de verzoeker werd toen specifiek gevraagd naar zijn gezondheidstoestand, waarop de verzoeker antwoordde: *“alles is goed, ook psychisch”* (administratief dossier, gehoorverslag d.d. 30 september 2024, vraag 38). Op vraag 39 *“Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw verzoek om internationale bescherming (volgens artikel 3, §1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen?”* antwoordde de verzoeker als volgt: *“Ik wil hier niet terug; Ik had een slechte ervaring bij de oversteek aan de grens met Wit Rusland. Ze behandelen je niet goed. De Poolse politie sloeg ons en honden vielen meerdere andere aan. Ze stuurde ons terug naar Belarus. Er was ook niet genoeg eten en het was er erg koud. Dit gebeurde allemaal aan de grens. De behandeling is ook anders. In het center in BE krijg je hulp, daar is het zo niet. Je kan er ook in een gesloten center eindigen en niemand geeft om je.”* In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker thans voorhoudt, heeft hij niet verklaard dat hijzelf door honden werd gebeten, maar verklaarde hij dat anderen bij hun poging om de grens tussen Polen en Wit-Rusland over te steken, door honden werden aangevallen. De verzoeker verklaarde tevens dat hij slechts zeven dagen in Polen bleef, dat hij eerst twee dagen bij de politie verbleef en daarna een week in *“een center”* (administratief dossier, gehoorverslag d.d. 30 september 2024, vragen 32, 34 en 42). Bovendien ontkende de verzoeker expliciet dat hij *“familieleden (ouders, kinderen, broers, zussen, ooms, tantes, neven, nichten, grootouders)”* heeft in België (administratief dossier, gehoorverslag d.d. 30 september 2024, vraag 21). Er kunnen dus ernstige vragen worden gesteld bij de thans bij het verzoekschrift gevoegde verklaring op eer die zou uitgaan van een oom van de verzoeker die de Belgische nationaliteit heeft (inventaris verzoekschrift, stuk 4). Wat er ook van zij, de familiale band tussen de verzoeker en de heer A. T. wordt door geen enkel begin van bewijs ondersteund. Bovendien berusten de verklaringen van de heer A. T. louter op hetgeen hem door de verzoeker werd verteld en louter subjectieve beoordeling van de stress die de verzoeker thans voelt naar aanleiding van de op hem rustende verplichting om terug te keren naar Polen: *“Hij heeft me verteld wat hij heeft meegemaakt op zijn vlucht van Belarus naar Polen toe, die ongeveer 5 maanden duurde, en in Polen. Hij werd fysiek en mentaal mishandeld door de soldaten, achtervolgd door honden waardoor hij constant op de vlucht was, gedwongen te slapen in weides, al zij spullen werden afgenomen en (deels door de onhygiënische situaties, koude,...) kreeg erge stress. Hij voelt die mentale stress nog steeds en kan de meeste nachten geen oog dichtdoen. Als het hem toch lukt om een oog dicht te doen schrikt hij snel wakker en zit hij helemaal onder het zweeft. Hij ziet alles weet gebeuren voor zijn ogen. Teuggaan naar Polen zou een nachtmerrie zijn voor hem. (...) Als ik hem nu spreek herken in mijn neefje niet meer, hij is niet dezelfde meer en geeft ook zelf aan dat hij op dit moment zijn familie en vrienden die hier in België zijn het hardste nodig heeft. (...) Hij is ongelofelijk kwetsbaar op dit moment en zowel hij als ik weten niet of hij het aan gaat kunnen om verplicht terug naar Polen gestuurd te worden. Hij heeft er te veel aanhangende trauma's aan. Hij heeft ons meer dan nodig op dit moment.”* Deze gesolliciteerde en

subjectieve verklaringen van A. T., waarvan niet blijkt dat hij medisch is onderlegd, volstaan uiteraard niet om aan te tonen dat de verzoeker lijdt aan een bijzondere psychisch-medische kwetsbaarheid, die verder gaat dan kwetsbaarheid die elke verzoeker om internationale bescherming en Dublinterugkeerder kenmerkt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251). Hetzelfde geldt voor de volgende verklaring van de sociaal assistent van het Rode Kruis: *“Je vous écris en ma qualité d’assistante sociale pour Monsieur M. Sh. J’aimerais via ce courrier appuyé sur le profil vulnérable de Monsieur. Monsieur est arrivé au sein de notre structure d’accueil en date du 27/08/2024. J’ai tout de suite remarqué que Monsieur était une personne très réservée et avec du mal à parler de son vécu. Je n’ai donc pas insisté et j’ai simplement pris le temps d’expliquer à Monsieur les étapes d’une procédure d’asile. Toutefois, lorsque Monsieur a eu son premier rendez-vous à l’Office des Etrangers et qu’il est revenu avec le cachet « Dublin - Pologne » sur son Annexe 26, Monsieur a commencé à venir au bureau social de manière beaucoup plus régulière, entre 2 et 3 fois par semaine. Monsieur montrait un réel état de stress et de mal-être. Il avait toujours les mêmes questions, il voulait savoir le risque d’être renvoyé en Pologne. Il ne m’a toutefois pas expliqué les événements vécus là-bas mais j’ai pu voir que Monsieur était très stressé. J’ai pris le temps d’expliquer à Monsieur le fonctionnement du Dublin mais je pense que son état de stress ne lui permettait pas d’intégrer les informations. Vu son état, et à sa demande, j’ai envoyé un email à son avocate, Maître Richir en date du 15/10/2024 afin de lui demander si elle pouvait fixer un rendez-vous à Monsieur afin de discuter avec lui et tenter de le rassurer (cf. email en annexe). J’ai également proposé à Monsieur d’aller discuter avec le bureau médical pour discuter de la possibilité d’un suivi psychologique. Le bureau médical en a donc été informé mais les places sont rares (d’autant plus lorsqu’il faut faire appel à un interprète pour les séances) et aucun rendez-vous n’avait encore pu être fixé. Une amie à Monsieur a pris le temps de me contacter ce lundi 28 octobre afin de m’expliquer que Monsieur M. n’allait pas bien et qu’il avait des idées noires à l’idée de devoir retourner en Pologne. Elle m’a expliqué qu’il y avait vécu des nombreuses violences physiques. Cela pouvant expliquer dès lors l’état de Monsieur à l’idée de devoir y retourner.”* (inventaris verzoekschrift, stuk 3). Ook hier gaat het om een verklaring van een persoon die niet medisch is gekwalificeerd. Zij heeft wel verzoekers advocaat gecontacteerd om hem gerust te stellen in verband met zijn stress om te moeten terugkeren naar Polen, en heeft hem aangeraden om bij het medisch bureau langs te gaan voor een psychologische opvolging, doch een concrete afspraak werd nog niet gemaakt. Dat een vriendin, wiens identiteit niet wordt vernoemd, gemeld heeft dat de verzoeker thans met donkere gedachten kampt bij het idee om terug te moeten naar Polen waar hij meerdere keren fysiek werd aangevallen, betreft bovendien een verklaring van een derde (medewerker Rode Kruis) van hetgeen zij heeft gehoord van een andere derde (een niet nader genoemde “vriendin”) die op haar beurt zaken heeft vernomen van de verzoeker. Er gaat dan ook geen enkele objectieve bewijswaarde van dergelijke verklaringen. Ook waar de verzoeker in het verzoekschrift voor het eerst stelt dat hij nog steeds rugpijn heeft ten gevolge de klappen die hij heeft gekregen, ligt geen enkel begin van bewijs voor. Dit alles klemmt nog des te meer nu de verzoeker op 30 september 2024, gevraagd naar zijn gezondheidstoestand, uitdrukkelijk stelde dat alles goed met hem gaat, ook psychisch.

De verweerder heeft dan ook geen aan hem voorliggende gegevens veronachtzaamd door in de bestreden beslissing als volgt te oordelen: *“Betreffende zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat alles goed gaat, ook psychisch. Tot op heden bracht betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”*

Ook in het kader van het voorliggende beroep brengt de verzoeker geen afdoende bewijs naar voor waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij als asielzoeker met een bijzonder kwetsbaar profiel is te beschouwen. Uit de vage beweringen omtrent verzoekers vlucht uit zijn land van herkomst en zijn verklaringen omtrent de slagen die hij kreeg bij het illegaal overschrijden van de grens tussen Polen en Wit-Rusland en de honger en koude die hij ervaarde gedurende zijn vijf maanden lange verblijf in Wit-Rusland waarbij hij verschillende pogingen ondernam om zich naar Polen te begeven (administratief dossier, gehoorverslag d.d. 30 september 2024, vraag 39 en 42), kan evenmin een bijzonder kwetsbaar profiel blijken, te meer daar de verzoeker op 30 september 2024 uitdrukkelijk verklaarde dat alles goed met hem ging, ook psychisch. Bovendien werd de verzoeker blijkens de stukken van het administratief dossier zeer recent nog, op 23 oktober 2024, gezien door een arts, die verklaarde dat de verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk uitmaakt op artikel 3 van het EVRM. De Raad merkt te dezen nog op dat de recente rechtspraak van het EHRM stelt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 15, 34 en 36).

Bijgevolg meent de Raad dat het niet is aangetoond dat persoonlijke medische of psychische omstandigheden een overdracht van de verzoeker aan Polen in de weg staan. De Raad benadrukt dat de verzoeker geen medische attesten bij het verzoekschrift heeft gevoegd waarin zijn gezondheidstoestand nader wordt omschreven. Bovendien heeft het EHRM bevestigd dat er in uitwijzingszaken voor medische

aangelegenheden een bijzonder hoge drempel bestaat om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te nemen. Ongeacht de ziekte (fysieke of psychische aandoeningen) dient het immers te gaan om een onomkeerbare verslechtering van de gezondheidstoestand, waarbij die verslechtering zou uitmonden in ondraaglijk lijden of een significante vermindering van de levensverwachting (EHRM 7 december 2021, Savra t. Denemarken (GK), nr. 57467/15). De verzoeker heeft niet concreet aangetoond dat hij bij de overdracht aan Polen een reëel en bewezen risico loopt op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand derwijze dat een overdracht in strijd zou zijn met de door artikel 3 van het EVRM beschermde grondrechten. Bovendien maakt de verzoeker ook niet aannemelijk dat deze of gene medische of psychische behandeling of opvolging in Polen onmogelijk kan worden verkregen (zie *infra*).

Tot slot wijst de Raad erop dat de Poolse autoriteiten, in hun terugname-akkoord van 6 september 2024 uitdrukkelijk het volgende hebben meegegeven: *"Please inform us of the transfer arrangements at least 7 working days before the transfer. You are kindly asked to make every effort to avoid separation of families during transfer. In case the transfer arrangements are made separately for each member of the family they will be refused to enter Poland. With the aim to ensure proper medical care to the foreigners we ask to submit information concerning health condition and special needs of the foreigner 10 days before scheduled transfer. (...) Please be kindly advised that the asylum seeker should arrive in Poland from Monday to Thursday between 8 00 – 1400."* Hieruit blijkt dat de Poolse autoriteiten geenszins onverschillig staan ten opzichte van Dublinterugkeerders met bepaalde medische noden en dat zij, in tegendeel, de nodige aandacht tonen om aangepaste medische zorgen te bieden bij overdracht van de verzoeker.

Wat betreft de algemene omstandigheden voor asielzoekers en Dublinterugkeerders in Polen betreft, wijst de Raad erop dat de verweerder, blijkens de motieven opgenomen in de bestreden akte, gevolg heeft gegeven aan de verplichtingen die op hem rusten in het kader van de door artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest geboden bescherming van de grondrechten. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verweerder wel degelijk op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublinterugkeerders in Polen. De verweerder heeft zich hierbij gesteund op het AIDA-rapport waaraan ook de verzoeker in zijn verzoekschrift refereert, en heeft daarnaast rekening gehouden met de verklaringen van de verzoeker. Hoewel hij niet blind is gebleven voor de kritische bemerkingen en praktische obstakels die uit voormelde rapporten zijn gebleken, concludeert de verweerder dat de kritische opmerkingen betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Polen onvoldoende zijn om tot te besluiten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Polen dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die aan Polen worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De verzoeker herhaalt zijn verklaringen over het geweld dat hij meemaakte bij zijn pogingen om de grens van Wit-Rusland naar Polen te overschrijden en verwijst hieromtrent naar en citeert uit een passage van het AIDA-rapport waarin de pushbacks aan de grens met Wit-Rusland aan de kaak worden gesteld. Volgens de verzoeker komen zijn verklaringen geheel in overeenstemming met hetgeen in het AIDA-rapport werd uiteengezet. Dit betoog heeft echter geen betrekking op omstandigheden waarvan kan worden aangenomen dat de verzoeker er thans zelf in dreigt terecht te komen als Dublin-terugkeerder. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het feit dat de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van een derdelander overgaat tot pushbacks en bewaring aan zijn grensposten van derdelanders die een dergelijk verzoek aan zijn grens wensen in te dienen, op zich niet in de weg staat aan de overdracht van die derdelander aan die lidstaat. Daarbij moet volgens het Hof wel worden beoordeeld of de vreemdeling na overdracht een reëel risico loopt om aan dergelijke praktijken te worden blootgesteld (HvJ, C-392/22, X/Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, 29 februari 2024). De thans bestreden beslissing wordt genomen op grond van de vaststelling dat uit vingerafdrukkenonderzoek is gebleken dat de verzoeker reeds een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Polen enerzijds, en dat de Poolse autoriteiten uitdrukkelijk akkoord zijn gegaan met een terugname op grond van artikel 18, 1, b), van de Dublin III-verordening anderzijds. Hierbij is het ook van belang te wijzen op de waarborg opgenomen in artikel 18, tweede lid, van de Dublin III-verordening: *"In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af."* Met de verwijzing naar de (kritiek op) de pushbacks aan de Poolse grens met Wit-Rusland toont de verzoeker niet aan dat hij, nu hij overeenkomstig de bepalingen van de Dublin III-verordening via de luchthaven van Warschau (zie administratief dossier, "airline notification") aan Polen zal worden overgedragen nadat de Poolse instanties daarmee uitdrukkelijk instemden, en de verzoeker dus naar Polen zal terugkeren op regelmatige wijze en met een geldig doorlaatbewijs dat hem door de Belgische instanties werd verstrekt (zie administratief dossier, bijlage 10bis d.d. 29 oktober 2024) een reëel risico zou lopen om aan een dergelijke praktijk van pushbacks te worden onderworpen. Verzoekers situatie moet als Dublin-terugkeerder worden onderzocht en hij kan niet worden

beschouwd als iemand die illegaal de grens oversteekt. De verzoeker kan in het licht van de thans voorliggende situatie zich dan ook niet dienstig beroepen op de situatie van de vreemdelingen die illegaal de Wit-Russisch-Poolse grens overschrijden en hij weerlegt de volgende beoordeling in de bestreden beslissing niet: *“Betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Polen omdat hij er een slechte ervaring had bij de oversteek aan de grens met Wit-Rusland. Hij verklaarde dat men daar niet goed behandeld wordt, dat de politie hen sloeg en dat honden hen aanvielen. Hij stelde dat zij teruggestuurd werden naar Wit-Rusland. Hij gaf aan dat het er erg koud was en dat er niet genoeg eten was. We dienen echter op te merken dat we in deze enkel beschikken over mondelinge verklaringen van betrokkene en dat hij tevens geen enkel begin van bewijs over deze verklaringen aanbracht. Verder laat de betrokkene in het ongewisse of het een eenmalig incident betrof of dat hij vaker werd geslagen. Uit de verklaringen van betrokkene kan afgeleid worden dat deze vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Dit wordt ook geduid door de verklaringen van betrokkene dat hij geen vrije keuze had om zijn vingerafdrukken te laten registreren wat tevens ook aantoont dat betrokkene enige vorm van verzet toonde tegen de verplichte registratie van zijn vingerafdrukken in Polen. (...) Betrokkene verklaarde dat hij een slechte ervaring had bij de oversteek aan de grens met Wit-Rusland. Hij stelde dat de Poolse politie hen sloeg en dat honden hen aanvielen. Hij gaf aan dat hij teruggestuurd werd naar Wit-Rusland. In het AIDA-rapport wordt inderdaad gewag gemaakt van “push backs” naar Wit-Rusland door de Poolse grenspolitie en waarbij mishandeling en geweld werd gerapporteerd. We verwijzen hieromtrent onder meer naar passages in het AIDA-rapport (pp. 19-21). Hoewel niet kan worden ontkend dat “push backs” en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Poolse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen. We wensen er tevens op te wijzen dat de betrokkene zich deze keer in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van ‘push backs’ en teruggrijving, namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Polen zal worden overgedragen nadat de Poolse instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Polen terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.”* Verzoekers kritiek op de motivering dat geweld door de politie in bepaalde gevallen is gerechtvaardigd, doet hieraan geen afbreuk.

Waar de verzoeker verwijst naar een passage uit het AIDA-rapport dat melding maakt van moeilijkheden die asielzoekers kunnen ondervinden om zich vanuit een detentiecentrum naar een opvangcentrum te begeven, toont de verzoeker niet aan en blijkt niet uit de desbetreffende passage op p. 56 van het AIDA-rapport, dat deze situatie van toepassing zou zijn op verzoekers op internationale bescherming die met toepassing van de Dublin III-verordening en met een uitdrukkelijk terugname-akkoord worden overgedragen aan de Poolse autoriteiten via de luchthaven van Warschau.

Wat de opvangomstandigheden in Polen betreft, ontkent de verweerder in de bestreden beslissing niet dat de leefomstandigheden in bepaalde opvangvoorzieningen in Polen niet optimaal zijn, al wordt op basis van de informatie uit het AIDA-rapport wel op goede gronden vastgesteld dat deze situatie verbeterd is in vergelijking met vroeger. De verwijzing naar een in het Pools opgestelde publicatie (zonder vertaling) uit 2016, kan dan ook niet overtuigen nu de informatie waarop de verweerder zich heeft gebaseerd véél recenter is en inderdaad spreekt van een verbeterde opvangsituatie voor asielzoekers in Polen. De verzoeker weerlegt de volgende pertinente vaststellingen niet: *“Verzoekers hebben volgens het AIDA-rapport recht op materiële opvangvoorzieningen tijdens alle asielprocedures in Polen. Er wordt geen onderscheid gemaakt tussen de gewone, versnelde en ontvankelijkheidsprocedure. De voorziening van opvangvoorzieningen hangt niet af van de financiële situatie van asielzoekers. Het AIDA-rapport vermeldt dat verzoekers recht hebben op materiële opvang vanaf het moment ze zich aanmelden bij een van de initiële opvangcentra (AIDA, p. 54). Het EUAA-rapport stelt dat materiële opvangvoorzieningen bestaan uit het volgende: opvang in het centrum met het bijhorende sociale assistentiepakket, een geldbijdrage om eigen verblijf op het grondgebied van de Republiek van Polen te financieren, medische zorgen, assistentie bij een vrijwillige terugkeer en assistentie bij een transfer naar een andere Lidstaat die verantwoordelijk is voor het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming onder Regulatie 604/2013 (EUAA-rapport, p. 4). Opvangmogelijkheden zijn toegankelijk van zodra de verzoeker zich registreert in het opvangcentrum, dus niet automatisch na het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Enkel medische hulp kan ontvangen worden vanaf het moment van het doen van het verzoek (bijvoorbeeld aan de grens), in speciale situaties, dat wil zeggen, in geval van risico voor het leven of de gezondheid (EUAA-rapport, p. 5). Er zijn volgens het rapport wel enkele praktische obstakels die de toegang tot de materiële opvangvoorzieningen kunnen belemmeren. De verzoeker dient zichzelf naar het betreffende opvangcentrum te begeven en dient er zich binnen de twee dagen aan te melden anders wordt hun verzoek afgesloten (AIDA, p. 54). De financiële steun die verzoekers krijgen, is vaak niet voldoende om een adequate levensstandaard in Polen te verzekeren (AIDA p. 59). De*

omstandigheden in de Poolse opvangcentra zijn in het algemeen beter dan in het verleden, hoewel ze nog steeds kunnen verschillen van centrum tot centrum (AIDA pp. 63-64)."

Ook wordt door de verweerder erkend dat er bepaalde obstakels kunnen rijzen in verband met de toegang tot gezondheidszorgen in Polen:

"De Poolse wetgeving waarborgt toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming onder dezelfde omstandigheden als Poolse staatsburgers die een ziekteverzekering hebben (AIDA-rapport, p. 71; EUAA-rapport, p. 8). Gezondheidszorg voor asielzoekers wordt door de overheid gefinancierd. Indien een verzoeker geen toegang heeft tot materiële opvangvoorzieningen of indien deze beperkt zijn, dan heeft de verzoeker nog steeds recht op gezondheidszorg. Basis gezondheidszorg wordt georganiseerd in medische kantoren in elk opvangcentrum (AIDA-rapport, p. 71).

Gezondheidszorg voor asielzoekers bevat ook behandeling voor mensen met mentale gezondheidszorgen. In 2023 werkten psychologen in alle centra op zijn minst 4 uur per week voor elke 120 asielzoekers. Dit werd verlengd met een uur voor elke bijkomende 50 asielzoekers. Asielzoekers kunnen doorverwezen worden naar een psychiater of psychiatrisch ziekenhuis (AIDA-rapport, p. 71). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren zoals de taalbarrière. Petra Medica, het privébedrijf dat de medische verzorging van verzoekers organiseert is verplicht te zorgen voor tolken en vertalers tijdens medische en psychologisch consultaties (AIDA, p. 72).

Bovenstaande leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Polen een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest tot gevolg dreigt te hebben.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Polen niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Polen niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Poolse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden."

De Raad stelt vast dat de verzoeker met betrekking tot zijn voorgehouden psychische kwetsbaarheid, geen afdoende bewijs naar voor heeft gebracht. De verzoeker toont niet aan dat hij lijdt aan een ziekte die een medische verzorging en of opvolging vereist. Bovendien heeft de verzoeker eerder verklaard dat hij in goede gezondheid is, ook psychisch, en heeft een arts zeer recent nog bevestigd dat de verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk uitmaakt op artikel 3 van het EVRM (zie *supra*). Met betrekking tot de toegang tot medische zorg, blijkt uit het AIDA-rapport (p. 71-72), waaruit de verzoeker citeert, dat asielzoekers in Polen wettelijk recht op gezondheidszorg hebben onder dezelfde voorwaarden als Poolse burgers met een ziektekostenverzekering. De gezondheidszorg, georganiseerd door Petra Medica, wordt wel bekritiseerd vanwege beperkte toegang tot gespecialiseerde zorg en kwaliteitsproblemen. Een gebrek aan interculturele competentie en taalkennis bij medisch personeel bemoeilijkt de zorg. Hieruit blijkt echter in de eerste plaats dat asielzoekers in principe toegang tot medische zorg hebben. Deze toegang is in de praktijk evenwel aan bepaalde beperkingen onderhevig. Deze beperkingen werden door de verweerder in ogenschouw genomen, en hij heeft geoordeeld dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming geen dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Polen een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben. De verzoeker toont het tegendeel niet aan door louter te verwijzen naar een aantal punctuele tekortkomingen, zoals de moeilijkheden voor asielzoekers die geen Pools spreken, de afwijzing van toegang tot duurdere behandelingen en het gebrek aan nabije specialistische voorzieningen, waarbij de verzoeker overigens geheel niet aannemelijk maakt dat hij duurdere behandelingen of specialistische voorzieningen nodig heeft.

Waar de verzoeker wijst op problemen inzake overvolle detentiecentra voor migranten in Polen, citeert hij hierbij uit het gedateerde AIDA-rapport van 2022. De verzoeker toont bovendien het verband met zijn huidige situatie niet aan, waar deze informatie handelt over twee detentiecentra voor migranten aan de Poolse grens met Wit-Rusland. Het gaat met name niet om detentiecentra voor asielzoekers, maar om centra voor registratie van migranten die de grens met Polen hebben overgestoken. De verzoeker wordt ten gevolge de thans bestreden beslissing echter via de luchthaven van Warschau overgedragen met een doorlaatbewijs en dit als asielzoeker en Dublinterugkeerder wiens verzoek om internationale bescherming in Polen nog steeds in behandeling is nu de Poolse autoriteiten het terugnameverzoek uitdrukkelijk hebben aanvaard met toepassing van artikel 18, 1, b) van de Dublin III-verordening. Uit het meest recente AIDA-rapport waarop de

verweerder zich heeft gebaseerd, blijkt dat de meeste asielzoekers niet worden opgesloten (AIDA-rapport, p. 87). De verzoeker toont niet aan dat de gesloten centra voor asielzoekers in Polen systematische tekortkomingen vertonen. Uit het AIDA-rapport (p. 89-90) blijkt bovendien dat in de praktijk zowel tot detentie als alternatieven voor detentie wordt beslist. Zelfs ingeval van detentie van Dublinterugkeerders, moet de verzoeker evenwel aantonen dat de omstandigheden in Polen een zeker niveau van hardheid kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 6 juli 2013, nr. 2283/12, Mohammed/Oostenrijk). De verzoeker toont niet aan dat dit voor hem het geval is. De verzoeker kan zich hierbij niet dienstig beroepen op de situatie van vreemdelingen die illegaal de Wit-Russische-Poolse grens zijn overgestoken.

Met betrekking tot de materiële omstandigheden in de opvangcentra blijkt uit het AIDA-rapport niet dat de tekortkomingen van die aard zijn dat ze de drempel van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU zouden overschrijden. Weliswaar is er sprake van een aantal tekortkomingen in sommige centra, toch blijkt dat de autoriteiten waar nodig maatregelen nemen en dat de omstandigheden in de centra in de afgelopen jaren zijn verbeterd. Er is actueel geen sprake van overbevolking. De grootste kritiek ten aanzien van de opvangcentra betreft het feit dat bepaalde locaties afgelegen zijn en de integratie van asielzoekers bemoeilijkt. (AIDA-rapport, p. 54) In de regel krijgen asielzoekers materiële opvang in een centrum. Op verzoek kunnen zij buiten het centrum hulp ontvangen; de meeste van deze verzoeken worden ingewilligd. Voor asielzoekers die niet in de opvangcentra verblijven wordt in het AIDA-rapport opgemerkt dat de financiële toelage onvoldoende is om hun verblijfskosten of basisbehoeften te dekken in Polen. Een appartement huren is moeilijk met deze toelage. Asielzoekers mogen na zes maanden werken als er nog geen definitieve beslissing is en de vertraging niet hun schuld is. In de praktijk is het echter lastig voor asielzoekers om werk te vinden in Polen en leidt dit er toe dat zij appartementen of kamers met meerdere personen moeten delen. (AIDA-rapport p. 59) Het Hof van Justitie verklaarde in zijn arrest *Saciri* (HVJ, 27 februari 2014 C-79/13) dat deze uitkeringen een menswaardige levensstandaard moeten bieden die voldoende is om de gezondheid te verzekeren en de asielzoekers in staat moet stellen huisvesting te vinden, in het bijzonder wanneer er sprake is van personen met bijzondere behoeften. In de huidige zaak blijkt echter niet dat de verzoeker in dit kader een risico loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling. De verzoeker is een alleenstaande jonge man en heeft geen kinderen ten laste en een bijzonder kwetsbaar profiel wordt niet aangetoond. De verzoeker blijkt zich ook niet te bevinden in een sociaal-economische precarie situatie. Hij kwam vanuit Eritrea naar België en verklaarde veel (financiële) hulp te hebben gehad, en met het vliegtuig te hebben gereisd van Oeganda, via een tussenstop in Dubai, naar Wit-Rusland. Dit impliceert dat de verzoeker over bepaalde bestaansmiddelen moet beschikken (administratief dossier, gehoorverslag d.d. 30 september 2024, vragen 41 en 42) .

De verzoeker toont bovendien niet aan dat in casu niet op redelijke gronden werd geoordeeld dat “het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.”

Wat betreft de toegang tot de procedures inzake de internationale bescherming in Polen en verzoekers verklaring dat hij in Polen werd gedwongen om een verzoek om internationale bescherming in te dienen toen zijn vingerafdrukken werden genomen, wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“De Poolse instanties stemden op 06/09/2024 in met de terugname van betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht: (...); b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”.

Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”.

Dit betekent dat het door betrokkene in Polen ingediende verzoek om internationale bescherming nog hangende is. De instanties in Polen zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderden naar het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming.

De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Polen in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Polen ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden zal worden getoetst.

Middels het akkoord van 06/09/2024 hebben de Poolse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene, wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Polen. Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Polen, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Verder zijn er ook geen aanleidingen om aan te nemen dat betrokkene in Polen niet de kans zou krijgen op het verkrijgen van een statuut op basis van de internationale regelgeving desbetreffend. In het kader van de gemeenschappelijke minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, is deze vrees aldus ongegrond.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

(...)

Tevens wensen we te benadrukken dat Polen, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Polen, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Verder zijn er ook geen aanleidingen om aan te nemen dat betrokkene in Polen niet de kans zou krijgen op het verkrijgen van een statuut op basis van de internationale regelgeving desbetreffend.

Betrokkene verklaarde dat hij in Polen verplicht werd zijn vingerafdrukken te geven. Hij stelde hieromtrent dat hij twee opties had: terugkeren of vingerafdrukken geven. We wensen hieromtrent op te merken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26/06/2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Indien betrokkene derhalve zou inroepen dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten.

Betreffende zijn verklaring dat hij in Polen gedwongen werd een verzoek om internationale bescherming in te dienen, ondanks het feit dat hij niet van plan was om dit te doen, omdat hij anders Polen en Europa niet mocht binnen reizen, benadrukken we dat betrokkene wel de keuze had om geen verzoek om internationale bescherming in te dienen in Polen en dat hij, indien hij geen verzoek in Polen wou indienen, de mogelijkheid had om het grondgebied van Polen weer te verlaten. Daarnaast merken we tevens op dat Polen de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU kan er dan ook van worden uitgegaan dat Polen de betrokkene voldoende heeft

ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU.

(...)

Het AIDA-rapport stelt dat er enkele bezorgdheden zijn of verzoekers die terugkeren in het kader van een Dublinprocedure, onder de bepalingen van de Poolse wet, wel altijd hun verzoek om internationale bescherming kunnen heropenen. De tijdslimiet die gesteld wordt om het verzoek te heropenen is 9 maanden. In tegenstelling tot artikel 18, lid 2, van de Dublin III-verordening zal in gevallen waarin de asielzoeker bijvoorbeeld de behandeling van zijn asielverzoek in Polen niet heeft afgewacht, maar naar een andere lidstaat is gegaan en niet binnen negen maanden naar Polen is teruggekeerd, het dossier niet worden beoordeeld volgens de normale "inmerit"-procedure. Als een aanvraag na deze termijn wordt ingediend, zal deze beschouwd worden als een volgende aanvraag en onderworpen worden aan een ontvankelijkheidsprocedure (AIDA, p. 36). In het geval van de betrokkene zal de procedure hervat worden aangezien zijn verzoek op 26/07/2024 werd ingediend, het verzoek nog niet werd afgesloten en de tijdspanne van 9 maanden nog niet is verlopen.

(...)

Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Polen is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Polen in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest."

De verzoeker gaat niet in op de beoordeling van zijn verklaring dat hij in Polen werd gedwongen om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en hij toont niet aan hoe dit aanleiding zou kunnen geven tot een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij terugkeer naar Polen, alwaar zijn verzoek om intentionele bescherming nog steeds in behandeling is.

De verzoeker wijst erop dat het AIDA-rapport op p. 31-32 melding maakt van ernstige tekortkomingen in het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand aan asielzoekers. De verzoeker citeert echter partieel uit het AIDA-rapport, waar hij de vaststellingen die direct volgen op de in het verzoekschrift geciteerde passage niet weergeeft in zijn verzoekschrift. Het gaat om de volgende vermeldingen: *"There is also a separate free legal aid system for administrative court proceedings (onward appeal). Representation before administrative courts can be provided only by professional legal representatives (lawyers, legal counsellors). There is a general possibility to apply for a cost-free professional legal representation before these courts on the same rules that apply to Polish citizens (i.e. insufficient financial resources). There is a form, in Polish, available in the court or on the court's website (not in the offices of administrative authorities examining the claim). In 2023, the Voivodship Administrative Court in Warsaw (examining all the complaints against decisions regarding international protection) granted free legal assistance in all cases where such an assistance was requested."* [vrije vertaling: Er is ook een apart gratis rechtsbijstandstelsel voor administratieve rechtsprocedures (in beroep). Vertegenwoordiging voor administratieve rechtbanken kan alleen worden verleend door professionele juridische vertegenwoordigers (advocaten, juridisch adviseurs). Er is een algemene mogelijkheid om een verzoek in te dienen voor kosteloze professionele juridische vertegenwoordiging voor deze rechtbanken op basis van dezelfde regels die gelden voor Poolse burgers (d.w.z. onvoldoende financiële middelen). Er is een formulier, in het Pools, beschikbaar in de rechtbank of op de website van de rechtbank (niet in de kantoren van de administratieve autoriteiten die de vordering onderzoeken). In 2023 verleende de administratieve rechtbank van het Voivodschap Warschau (die alle klachten tegen beslissingen inzake internationale bescherming onderzoekt) gratis rechtsbijstand in alle gevallen waarin om dergelijke bijstand werd verzocht.] Hieruit blijkt dat asielzoekers in Polen in de beroepsfase in de praktijk wel degelijk beroep kunnen doen op kosteloze rechtsbijstand.

Het AIDA-rapport stelt dat verzoekers om internationale bescherming in Polen moeilijkheden kunnen ondervinden om kosteloze rechtsbijstand te verkrijgen tijdens de eerste bestuurlijke fase, doch de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, noopt niet tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. De beperkte budgetten en het beperkt aantal verzoekers om internationale bescherming dat in de bestuurlijke fase in de praktijk van een kosteloze rechtsbijstand geniet, kan dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming inzake de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen, laat staan dat het een systematische en ernstige tekortkoming zou betreffen die een overdracht aan Polen in de weg zou staan.

De verwijzing naar een arrest van de Raad is niet dienstig aangezien arresten van de Raad geen precedentwerking kennen.

Samenvattend stelt de Raad dan ook vast dat de verweerder, blijkens de motieven die in de bestreden akte zijn opgenomen, de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht op een gedegen wijze heeft onderzocht en dat er een uitgebreid onderzoek werd gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. De verweerder heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van de verzoeker die hij heeft afgelegd tijdens zijn Dublininterview en steunde zich bij de beoordeling van verzoekers omstandigheden en de algemene situatie van asielzoekers en Dublinterugkeerders in Polen op de relevante stukken van het administratief dossier en gezaghebbende en recente informatiebronnen.

De verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat hij bij overdracht naar Polen zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen, in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang van asielzoekers, in het bijzonder voor Dublinterugkeerders, of in de behandeling van beschermingsverzoeken aldaar, dan wel omwille van de specifieke omstandigheden van zijn individuele geval. In die omstandigheden kon de verweerder op redelijke wijze besluiten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van de artikelen 3, lid 2, van de Dublin III-verordening.

De Raad herhaalt dat het Hof van Justitie in het arrest Jawo heeft gesteld dat de hoge drempel van zwaarwegendheid slechts bereikt is *“wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”*. De verzoeker toont niet aan dat deze hoge drempel *in casu* zou zijn bereikt.

Een schending van artikel 3, lid 2, van de Dublin III-verordening, van artikel 3 van het EVRM of van de zorgvuldigheidsplicht blijkt niet.

2.2.3.3. Waar de verzoeker nog stelt dat de verweerder zich gezien *“de ratio legis”* van de Dublin III-verordening op grond van artikel 17 van de Dublin III-verordening (dit is de zogenaamde soevereiniteitsclausule) bevoegd had moeten verklaren, begrijpt de Raad niet waar de verzoeker precies op doelt met een verwijzing naar de *“ratio legis”*. De *“ratio legis”* van de Dublin III-verordening is juist asielshoppen tegen te gaan en snel de verantwoordelijke lidstaat aan te wijzen, hetgeen *in casu* Polen is. Verder houdt artikel 17 van de Dublin III-verordening een loutere discretionaire bepaling in waar de verzoeker weinig concrete rechten kan uit putten. Het Hof van Justitie heeft zich overigens in tal van arresten zeer soepel voor de lidstaten getoond wat betreft deze loutere discretionaire bepaling (zie bv. nog recent HvJ 18 april 2024, C-359/22 AHY t. Minister for Justice).

Een schending van artikel 17 van de Dublin III-verordening blijkt niet.

2.2.3.4. In zoverre de verzoeker er in een derde en laatste middelonderdeel nog op wijst dat het beroep tegen een Dublinoverdracht opschortend moet zijn om een effectief rechtsmiddel uit te maken, kan hij gevolgd worden. De Belgische overheden kunnen dus niet overgaan tot de overdracht, zolang de verzoeker niet heeft kunnen genieten van een schorsend beroep bij de Raad dat een volledig en *ex nunc* assessment heeft gemaakt van alle actuele pertinente elementen.

Artikel 27, 3° Dublin III-verordening luidt evenwel als volgt:

“3. Voor een beroep of een bezwaar tegen het overdrachtsbesluit bepalen de lidstaten in hun nationale recht dat:

- a) het beroep of het bezwaar de betrokkene het recht verleent om in afwachting van de uitkomst van het beroep of het bezwaar in de betrokken lidstaat te blijven, of*
- b) de overdracht automatisch wordt opgeschort en dat dergelijke opschorting verstrijkt na een bepaalde redelijke termijn, binnen welke een rechterlijke instantie na nauwkeurige en zorgvuldige bestudering van het verzoek een beslissing heeft genomen of een beroep of bezwaar al dan niet opschortende werking heeft, of*
- c) de betrokkene de gelegenheid heeft om binnen een redelijke termijn een rechterlijke instantie te verzoeken de uitvoering van het overdrachtsbesluit op te schorten in afwachting van de uitkomst van het beroep of het bezwaar. De lidstaten zorgen ervoor dat er een daadwerkelijk rechtsmiddel beschikbaar is door de overdracht op te schorten totdat de beslissing over het eerste opschortingsverzoek wordt gegeven. Beslissingen over het al dan niet opschorten van de uitvoering van het overdrachtsbesluit worden gegeven binnen een redelijke termijn die evenwel een nauwkeurige en zorgvuldige bestudering van het opschortingsverzoek mogelijk maakt. Een beslissing om de uitvoering van het overdrachtsbesluit niet op te schorten wordt gemotiveerd.”*

Zoals de verzoeker zelf erkent, kunnen drie vormen van beroepen voldoen aan de vereiste van artikel 27 van de Dublin III-verordening. Het huidig beroep waarvan de verzoeker gebruik heeft gemaakt voldoet aan de derde optie die het voornoemde artikel biedt. Het beroep in uiterst dringende noodzakelijkheid heeft immers schorsende werking op grond van artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet, tot de uitspraak van de Raad over dit schorsingsverzoek. Verder heeft de Raad zich uitgesproken binnen een redelijke termijn, heeft hij een nauwkeurige en zorgvuldige bestudering van het opschortingsverzoek gedaan, en wordt het arrest gemotiveerd.

De Raad kan evenwel niet volgen dat uit de door de verzoeker aangehaalde bepalingen zou blijken dat enkel een annulatieberoep kan beschouwd worden als een effectief beroep en dat hij, conform artikel 46, lid 5, van Richtlijn 2013/32/EU en artikel 27, lid 3 van de Dublin III-verordening, op het grondgebied moet kunnen blijven totdat de Raad definitief uitspraak heeft gedaan over het annulatieberoep. De verzoeker heeft overigens geen annulatieberoep ingediend tegen de thans bestreden bijlage 26^{quater}, doch louter een vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid.

Verder kan de verzoeker niet dienstig verwijzen naar artikel 46, lid 5, van de Richtlijn 2013/32/EU omdat die richtlijn blijkens overweging 53 geen betrekking heeft op procedures tussen de lidstaten die vallen onder de Dublin III-verordening.

Een schending van artikel 27 van de Dublin III-verordening blijkt *prima facie* niet.

2.2.4. Het enig middel is derhalve niet ernstig.

2.3. De vaststelling dat er geen ernstig middel werd aangevoerd volstaat om de onderhavige vordering af te wijzen. Er is immers niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. CLAESEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

C. DE GROOTE